Kui wana pagan nägi, et peig tämä kawalast wahetusest aru sai, ei andand ta ka tänä õhta kihluste luba; käskis kolmas reede õhta weel tagasi tulla.

Nüüd kolmandal Reede õhta saatas ta aigsaste oma tütre, ühe puu trumbi, (silla) alla, mis ühe weike õja pääle õli tehtud, selle nõuga: kui peigmees üle akkab sõitma, siis pidi tüttar selle silla purustama.

Tütrekene istus trumbi alle nüske pehme mulla pääl wagusi maas, lügutamata paigal ja ootas parast aiga. Sääl kaswas pehme nüske muld tämä perse kannikatega kokko ja silma nähtäwal akkas tämä nabast üks koer wõi hein putke saarnane putk üles poole kaswama. Kaswas ja kaswas kuni trumbist läbi. Kui peigmees sinne jouts, siis õli wana pagana ~~na~~ tütre naba putk joo 2 sülla kõrgu sell silla päält arwata. —

Peigmees õli aga see kõrd ühe wana nõia targa kaasa wõtnud, kes üle ilma oma kunts ti perast kuulus õli; kui tark sedä kõrget

putke nägi, sai ta kõhe aru et sääl midägi saladust warjul on! Kargast wankrist maha, murdis rabeda putke tuhendeks tükkiks, ise rääkis murdmise ajal:

„ Kitkun putke,
Kätkun putke,
Laste lastel,
Mängu kanniks!

Õli putk nende sõnade wõimul purustud, siis õli ka wana pagana tütre tas mend. Ta õli nüüd elawate kirjast kadond. —

Nüüd sõitis peigmees targaga kosja talos see, tegid sääl pruudiga kaubad selgeks, töid ka pruudi wana konna juurest wällä.

Wana konna ka täna ei keeländ enäm, ei tea kas tütre surm tädä rõhus, ja meele tõsele persest pähä pressis, wai kartis tõne kuulust tarka ja pidas oma elo kalliks, et õn, kui nüsikestest aga aigsaste lahti saaks! —

Ölen minagi joo mõnda kõrda kuuld, et nü ja nü mittu wana pagana sugu seltsist on inimiste tar kusse ja osawuse läbi otsa saand; aga ikka ja